

news letter

Poučení z bruselského summitu

Jiří Weigl

Jiří Weigl:
Poučení
z bruselského
summitu

Robert Holman:
95 let od narození
Miltona Friedmana

Tomáš Haas:
Euroústava
neprošla dveřmi,
přichází oknem

Ladislav Kurc:
Skleníkový efekt –
nepříjemné pravdy

Lukáš Petřík:
Centralizace azylové
politiky

Chceme-li hodnotit výsledky červnového bruselského summitu nikoliv diplomatickou optikou porovnávání toho, co bylo možno při momentálním rozložení sil na summitu dosáhnout, s tím, co bylo dosaženo, a podíváme se na jeho závěry z čistě věcného hlediska, dojdeme k závěru, že změny oproti zkrachovalé evropské ústavě jsou téměř výlučně v rovině symbolické či mají podobu teoretických možností, jejichž prosaditelnost bude v praxi mizivá. Prostě eurorealistický vlk se zdánlivě nažral, federalistická koza ale zůstala celá.

Kosmetické změny

Eurofederalisté si z krachu euroústavy vzali jediné poučení, že není prozíravé nazývat věci pravými jmény, a proto souhlasili se změnami v podobě inovace eurospeaku – už se nebude připravovat ústava, ale „reformní smlouva“, a vypustí se vlajka, hymna a státní svátek, které bez toho již reálně existují a budou existovat. Dále, navrhovaný ministr zahraničí se bude libozvučněji nazývat „vysoký představitel EU“, fungovat bude ale jako ministr zahraničí. Pouze symbolický význam má odložení hlasovacího uspořádání z euroústavy, kolem něhož se strhl největší boj, do roku 2014 a prosazení českého požadavku na zpětné převádění kompetencí z Bruselu na národní úroveň.

Vše podstatné z euroústavy zůstalo zachováno. EU se stane právníkou osobou odlišnou od svých členů a jim nadřazenou a z jejich občanů učiní své občany podléhající jejím zákonům a vázané loajalitou vůči této nové entitě. Byl potvrzen další přesun kompetencí do Bruselu, změna hlasovacích poměrů ve prospěch velkých zemí a posílení většinového hlasování

*Eurorealistický vlk
se nažral,
federalistická koza
ale zůstala celá.*

v dalších oblastech. Malé státy navíc přijdou o právo mít vlastního eurokomisaře. Žádné změny se nedotkly problematiky tzv. sdílených kompetencí, která je efektivním nástrojem plíživé unifikace EU

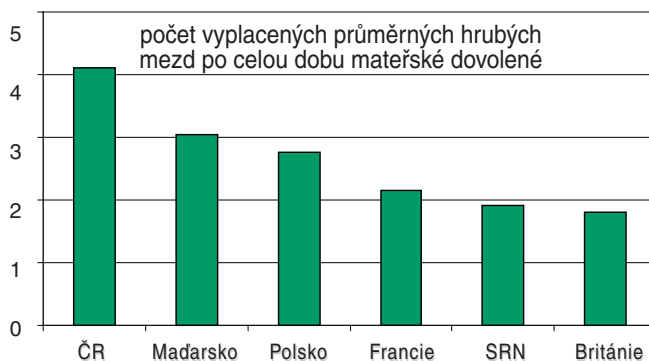
za zády jejích občanů. Summit ignoroval chronický problém demokratického deficitu a postupujícího vzdalování Unie občanům. Kosmetické posílení úlohy národních parlamentů nelze rozhodně považovat za snahu tento fundamentální problém řešit.

Dá se ale očekávat, že přijaté řešení těžko trvale obstojí v dalším vývoji. EU se nachází v takovém stupni rozvoje, že směřovat protichůdné zájmy členských zemí je stále těžší. Snahy překonat je centralizací rozhodování a většinovým hlasováním mohou reálné problémy pouze vyhrotit se všemi riziky pro budoucnost.

Zatím stále dominuje představa německo-francouzská, která v EU vidí vhodnou základnu pro globální prosazování zájmů dvou tradičních evropských velmocí. Změna hlasovacích vah a posílení většinového hlasování by jim poskytla snadný mechanismus k prosazení své jednoznačné dominance v Unii. Prodloužení doby platnosti hlasovacího mechanismu založeného na smlouvě z Nice

ČERVENCOVÝ GRAF CEPU

Česko – ráj pro matky?

Pramen: Eurostat 2005

zase tak velkou překážkou to-
muto cíli není.

České zájmy

Platí, že unijní velmoci se budou vždy snadno opřít o podporu menších zemí. Vedle tradičních profederalistů, jako je Lucembursko či Belgie, jsou to např. pobaltské státy, pro něž alfou a omegou všeho je snaha se všemi prostředky vzdalovat od trau-

*Vše podstatné
z euroústavy zůstalo
zachováno.*

matizujícího ruského souseda, či Maďarsko, kde významná část politických elit vidí v evropském sjednocování cestu k překonání rozdělení národa trianonskou smlouvou. Rumunsko a Bulharsko jako ekonomicky i politicky slabí členové budou ještě dlouho v pozici nesebevědomých nováčků závislých na evropských fondech. Proto je

falešné přeceňovat problém malých a velkých zemí, jak se bohužel debata o hlasovacím mechanismu často interpretuje.

Je nešťastné, že hlavní spor byl viděn právě v boji Polska o udržení své hlasovací váhy, zatímco nikoho příliš nezajímalo to, o čem se má vlastně hlasovat. Soubor hlasovacích mechanismů tak sehrál roli bílého psa, který umožnil uchovat otevřenou oblast dalšího přesunu kompetencí do Bruselu, rozšířit počet oblastí podřízených většinovému rozhodování a neřešit otázku tzv. sdílených kompetencí, tj. držet stále zamlžený a otevřený směr vývoje EU. Z tohoto hlediska jsou výsledky summitu zklamáním.

Českým zájmem není to, aby Polsko bylo přibráno mezi hlavní decision-makers EU na úrovni Itálie či Španělska, ani aby se německo-francouzské zájmy mohly v Evropě a ve světě bez problé-

mů prosazovat. Naším zájmem je, aby Evropská unie byla maximálně otevřená hospodářsky i politicky, aby byla mezistátní, nikoliv nadstátní strukturou a aby její

*České postoje v debatě
o euroústavě i v jednáních
na summitu ukázaly,
že pro sebevědomé
a rozhodné prosazování
našich zájmů v EU
je ještě prostor.*

mechanismy povzbuzovaly konkurenceschopnost a flexibilitu našich firem a podnikatelského prostředí u nás, což je jediná záruka dlouhodobé prosperity. V tomto směru přinesl summit velmi varovný signál v podobě Francií prosazeného vypuštění zmínky o svobodném trhu jako o základním principu, na němž je budována Unie.

Země s naší geografickou

polohou a historickou zkušeností musí být velmi opatrná, má-li se vzdávat své suverenity bez jasných garancí, že nebudeme marginalizováni. Suverenity se lze vzdát velmi snadno jedním podpisem, ale pokud nás poté vývoj zklame tak, jako tomu bylo v minulosti dosud vždy, dobře víme, že cesta zpět je téměř nemožná. V tomto ohledu bruselský summit pochybnosti a obavy mohl jen těžko rozptýlit.

České postoje v debatě o euroústavě i v jednáních na summitu ukázaly, že pro sebevědomé a rozhodné prosazování našich zájmů v EU je ještě prostor a že je to jediná cesta, jak zůstat subjektem utváření vlastního osudu. Politika servilního přitakávání tak mocným, až donedávna tak typická pro naše postoje, nám nikdy nic dobrého nepřinesla. Doufejme, že se z toho česká politika dostatečně poučila. ■

95 let od narození Miltona Friedmana

Robert Holman

profesor Vysoké školy ekonomické

Nedožitých 95 let Miltona Friedmana, které uplynou letos 31. července, jsou příležitostí připomenout jednoho z největších ekonomů dvacátého století. Friedman pocházel z rodiny chudých ukrajinských přistěhovačů. Chtěl se stát aktuárem a tak začal ve svých sedmnácti letech studovat na vysoké škole pojistnou matematiku, která, jak napsal ve svých vzpomínkách, patřila k tomu nejtěžšímu, co kdy studoval. Brzy byl ale zlákan teoretickou ekonomikou, kterou začal studovat na Chicagské univerzitě. Tam se také později stal profesorem ekonomie a čelným představitelem tzv. chicagské školy. Ale ještě předtím, v roce 1937, začal pracovat ve známém americkém NBER (Národním úřadu pro ekonomický výzkum). Zde si Friedman poprvé uvědomil, jak silným prostředkem pro pochopení a zdůvodnění ekonomických teorií může být empirický výzkum.

Bořitel keynesiánství

Po válce na světových univerzitách začal silit vliv žáků britského ekonoma Johna Maynarda Keynesa. Keynesiánství začalo být uznáváno jako nové, moderní ekono-

*Friedman jako jeden z mála
liberálních ekonomů zdvihl
hozenou rukavici, uchopil
keynesiánské pojmy
a pustil se do polemiky
s keynesiánci na jejich
vlastní makroekonomické
půdě.*

mické paradigma a doktrína svobodných trhů byla pokládána za překonanou. Pod vlivem keynesiánství se prosazovala nová makroekonomie pracující s pojmy, jako je spotřební funkce, investiční multiplikátor nebo plná zaměstnanost. Rozvíjelo se národní účetnictví.

Byli ekonomové, kteří zůstali věrní klasickému ekonomickému liberalismu, ale ti

odmítali Keynesovo učení jako takové, nebyli ochotni používat jeho pojmy a tím vlastně nebyli schopni s keynesiánci účinně polemizovat. Představitel rakouské školy například odmítali makroekonomii jako takovou. Ludwig von Mises napsal knihu *Lidské jednání*, v níž prohlásil ekonomii za praxeologickou vědu, která se obejde bez empirického výzkumu. Tím vším ale jen vyklízeli pozice keynesiáncům, kteří stále více ovládali ekonomické univerzity a ekonomická periodika. Nepočítali ovšem s Miltonem Friedmanem. On jako jeden z mála liberálních ekonomů zdvihl hozenou rukavici, uchopil keynesiánské pojmy a pustil se do polemiky s keynesiánci na jejich vlastní makroekonomické půdě.

Jedním z Friedmanovým největších úspěchů na tomto poli byla jeho *Teorie spotřební funkce* z roku 1957, za kterou později dostal Nobelovu cenu. Dokázal, že spotřeba není funkcí běžného důchodu ale tzv. permanentního důchodu, čímž zpochybnil

Keynesovu teorii spotřeby. Dalším jeho průkopnickým dílem byly *Studie o kvantitativní teorii peněz* z roku 1956, kde Friedman rozpracoval teorii poptávky po penězích a ukázal, že Keynesem odmítnutá kvantitativní teorie peněz stále platí. Svě přesvědčení o pevném vztahu mezi růstem oběživa a růstem cen pak prokázal v monumentálním empirickém díle *Monetární historie Spojených států 1867–1960* z roku 1963, které napsal s Annou Schwarzovou. Tak se díky Friedmanovi stala Chicagská universita centrem monetarismu. Monetarismus se díky Friedmanovi a jeho kolegům z Chicagské univerzity stal teoretickým a ideovým protivníkem keynesiánství.

Od 50. let se mezi keynesiánci a monetaristy rozvíjely plodné debaty ohledně relativní síly rozpočtové a měnové politiky nebo ohledně toho, zda mají být měnové kurzy fixní nebo volně pohyblivé. Oproti keynesiánské tezi, že měnová politika je pro

ovlivňování poptávky málo účinná a že účinnější je rozpočtová stimulace poptávky, monetaristé argumentovali efektem vytěšňování soukromých výdajů veřejnými výdaji a dokazovali, že pouze měnová expanze může účinně stimulovat celkovou poptáv-

Friedman ale nebyl jen ekonomický vědec, nýbrž také úspěšný popularizátor ekonomie.

ku. Friedman byl také odpůrcem Bretton-Woodského systému pevných měnových kurzů a vždy byl přesvědčen o zbytečnosti Mezinárodního měnového fondu, který doporučoval zrušit.

Pověstný poslední hřebík do rakve keynesiánské doktríny zarazil Friedman v prosinci 1967 svou přednáškou v Americké ekonomické asociaci nazvanou *Úloha měnové politiky*, kde s obdivuhodnou přesvědčivostí zpochybnil Phillipsovu křivku. Zde také objasnil roli inflačních očekávání jakož i roli zpoždění v případě měnové politiky a jejího dopadu na nominální důchod a na inflaci. Zavedením pojmu *přirozená míra nezaměstnanosti*, který se od té doby stal standardně používaným ekonomickým konceptem, Friedman skoncoval s keynesiánskou představou plné zaměstnanosti i s iluzí, že existuje „trade-off“

mezi inflací a nezaměstnaností.

Úspěšný popularizátor

Milton Friedman ale nebyl jen ekonomický vědec, nýbrž také úspěšný popularizátor ekonomie. Jeho knihy *Kapitalismus a svoboda* (1962) a *Svoboda volby* (1980) se staly tak úspěšnými proto, že v nich Friedman dokázal oslovit lidi bez ekonomického vzdělání a jednoduchými slovy je přesvědčit o tom, že cenový systém a svobodné podnikání tvoří bohatství, kdežto státní regulace tvorbu bohatství brzdí. Tyto jeho knihy přímo oplývají množstvím názorných příkladů a důkazů o ekonomické síle kapitalismu a o zhoubných důsledcích státní regulace.

V knize *Kapitalismus a svoboda* Friedman ukazuje, jak si soukromá firma na železnici nebo v telekomunikacích s pomocí státní regulace vytváří soukromý monopol. Nebo jak lékařské asociace udržují vysoké platy lékařů tím, že prosazují státní regulaci počtu studentů na lékařských fakultách. Friedman také přichází s myšlenkou kupónů na vzdělání, které by stát distribuoval žákům veřejných i soukromých škol a umožnil tak konkurenci mezi školami, která by školy motivovala k vyšší kvalitě poskytovaného vzdělávání.

V knize *Svoboda volby* pak Friedman odmítl všeo-

becně přijímanou představu o tom, že Velká hospodářská deprese 30. let byla důsledkem selhání kapitalismu, a dokazoval, že viníkem je americká centrální banka. Federální rezervní systém totiž na první příznaky krize reagoval zcela neadekvátně zpřísněním měnové politiky, čímž z běžné deprese, která by bývala mohla být jen další epizodou v dlouhé řadě podobných událostí, učinil dekádu trvajících hlubokou depresi.

Obhájce svobody

Vzpomínám si na svůj první rozhovor s Miltonem Friedmanem v Praze v roce

Milton Friedman věděl, že jen svobodné trhy a svobodné podnikání jsou motorem tvorby bohatství.

1990. Friedman si postěžoval, že jsou knihovny plné rádo-byekonomů (použil výraz „would-be economists“) jako např. John Kenneth Galbraith, kteří ve svých líbivých knihách vyprávějí lidem ekonomické nesmysly. Friedman nepatřil k tomuto druhu spisovatelů bestsellerů. Když napsal *Kapitalismus a svoboda*, měl už za sebou dlouhá léta ekonomického výzkumu a dlouhou řadu kvalitních ekonomických publikací. Když přednášel svým studentům, neučil je *Kapitalismus a svobodu* ani *Svobodu volby* (ač-

koli by se to jeho studentům určitě líbilo). Vyučoval spoteřební funkci, teorii poptávky po penězích a další obtížná ekonomická témata. Kladl stejně velký důraz jak na zdravé ekonomické teorie tak i na kvalitní ekonomický výzkum.

Friedman byl člověk malého vzrůstu. Na Chicagské universitě mají fotografii maličkého Friedmana, jak jde vedle svého vysokého přítele George Stiglera po nádvoří Chicagské univerzity a pod fotografií je napsáno: „Mr. Macro and Mr. Micro“. Mr. Micro se říkalo Stiglerovi za jeho příspěvky do teorie ceny a Mr. Macro se říkalo Friedmanovi za jeho příspěvky do makroekonomie. Za ty také dostal v roce 1976 Nobelovu cenu.

Proč byl tak konzistentní ve své ideologii laissez faire a svých názorech na negativní účinky státních regulací? Protože věděl, že jen svobodné trhy a svobodné podnikání jsou motorem tvorby bohatství. Když byl Friedman podruhé v Praze, dostal od jednoho studenta otázku, jestli je opravdu nutné neustále zvětšovat bohatství lidí, vždyť primitivní lidé někde v Africe mohou být šťastnější než lidé v bohatých zemích. Friedman odpověděl: „Když si to myslíte, proč už v té Africe nejste? Lidé přece mohou hlasovat nohama.“ ■

NABÍZÍME

mluvu napsal prezident Václav Klaus.

Cena: 50 Kč, 112 stran.

CEP nabízí sborník číslo 58/2007 „Jean-Baptiste Say – 240 let od narození“, do něhož přispěli Robert Holman, Milan Sojka, Ilona Bažantová, Dan Šťastný a Marek Loužek (editor sborníku). V doplňkových textech najdeme úryvek z „Obecné teorie“ Johna Maynarda Keynesa, přílohy přináší tři kapitoly z „Pojednání o politické ekonomii“ Jean-Baptisty Saye: o poptávce neboli trhu zboží, o vlastnickém právu, a o státním dluhu. Před-

ku napsal prezident Václav Klaus.

Cena: 50 Kč, 116 stran.

CEP nabízí sborník číslo 53/2006 „John Stuart Mill – dvě stě let od narození“, do něhož přispěli Miloslav Bednář, Robert Holman, Ilona Bažantová, Vladimír Čechák a Marek Loužek (editor sborníku). V příloze najde čtenář úryvky z díla Johna Stuarta Milla: kapitolu o zastupitelské demokracii z „Úvah o vládě ústavní“, kapitolu z eseje „O svobodě“ o individualitě jakožto prameni blahobytu a pozoruhodnou úvahu o socialismu. Předmluvu ke sborní-

Ústava neprošla dveřmi, přichází oknem

Tomáš Haas

poradce prezidenta republiky

Reformní smlouva? To je pracovní název dokumentu, který je produktem bruselského evropského summitu. Takto dokument hodnotí Mirek Topolánek, premiér a předseda ODS, který ještě 21. června 2007 vydal tiskové prohlášení, v němž řekl: „Veto jsme připraveni použít ve dvou případech. Za prvé, pokud by se někdo chtěl vrátet k dokumentu, který by nesl ústavní a kvazistátní prvky a nebyl by tedy standardně novelizovanou smlouvou. A za druhé, pokud by se během jednání ukázalo, že budou jednotlivým státům umožněny exkluzivní, trvalé výjimky, neboli tzv. opt outs z unijních politik. Jsme toho názoru, že možnost získávat trvalé výjimky mají mít buď všichni, nebo nikdo.“ Druhý výrok premiéra: „Evropská rada skončila úspěchem. Česká republika patří mezi země, které k němu výrazným způsobem přispěly. Nehrály jsem pasivní roli, jako hrály minulé vlády a jednání o institucionální reformě EU a jeho výsledky jsme aktivně, konstruktivně a pozitivně ovlivnili.“

Výklad eurorealistů

Se stejným nadšením hodnotí výstup z bruselského summitu Výkonná rada ODS: „Výkonná rada na výsledku za průlomové považuje: úplné opuštění konceptu tzv. euroústavy včetně symbolů; zachování stávajícího systému hlasování v Radě a princí-

pů mezivládní spolupráce v zahraniční a bezpečnostní politice; posílení kontrolní role národních parlamentů; umožnění zpětného přenosu kompetencí na úroveň národních států (oboustranná flexibilita). Výkonná rada považuje výsledek jednání za zásadní bod obratu směrem od konceptu budování ev-

Žádný pláč a skřípění zubů mezi stoupenci evropské ústavy.

ropského super státu a evropského federalismu.“

Tedy úspěch. Zásadní bod obratu. Dokonce i český tisk evropskou iniciativu naší vlády ocenil: „Česká vláda se předvedla jako aktivní a konstruktivní hráč, a pokud tak bude chtít být brána i nadále, musí tuhle linii udržet. Nebude to mít lehké.“ Pochvala od Kateřiny Šafaříkové, stále zpravodajky LN v Bruselu. I když paní Šafaříková, aby ta chvála nebyla tak nevyvážená, přidává: „Začneme přiznáním, že úspěch schůzky z hlediska čistě českých požadavků byl předem zaručen, takže tady vláda nemusela předvádět bojové umění. Sbohem euroústavě, vymazání symbolů unie či Prahou prosazovaná obousměrná flexibilita - možnost návratu kompetencí z unijního pole národním úřadům -, to vše se vyjednalo ještě před začátkem summitu.“

Nevím, kdo to ještě před

začátkem summitu vyjednal. Možná to ví Jan Zahradil, který v roli šerpy cestoval mezi Prahou, Brusel a Berlínem tak často, že mu asi nezbyl čas nás informovat o tom předjednaném vítězství. Asi neinformoval ani Mirka Topolánka, který, netuše že už vyhrál, vyrazil do Bruselu vyzbrojen odhodláním použít veta a sděloval nám, kudy vlak nejede. Ještě že to tak dopadlo, zvítězili jsme a už dokonce ani nejsme potížití, jsme pozitivní, jsme v hlavním proudu a evropští lídři respektují a oceňují naši pevnost, naše diplomatické schopnosti a naši odhodlanost.

Nejnámější evropští federalisté a nejhlasitější příznivci Evropské ústavy asi roní slzy a lomí rukama. Díky aktivní roli české reprezentace se jejich sen o Evropském federálním super státu, jehož nutným předpokladem bylo přijetí Ústavy pro Evropu rozplynul jako... jako prostě rozplynul.

Výklad federalistů

Podívejme se, co tomu neštěstí říká třeba takový Jo Leinen, známý federalista a bojovník za Ústavu, sociální demokrat a předseda Ústavního výboru EP: „Obhájili jsme podstatu Ústavy.“ Raději se zeptáme Johannese Voghgenhubera, zeleného místopředsedy stejného Ústavního výboru a stejně nadšeného federalisty: „Naše politická unie má konečně Ústavu. Výsledkem tohoto summitu je ústavní politický celek.“

Pánové Leinen a Voggenhuber nejsou pro nás nejlepšími referencemi. Nikdy si nejsme jisti, s čím přijdou, zvláště pan Leinen někdy ujeďe a víme už, že když se dá do řečnění, nezná míru a někdy mluví z cesty. Reprezentativnější bude asi názor nějakého skutečně respektovaného politika.

Například předseda zahraničního výboru Evropského parlamentu, pan Saryusz je s výsledkem spokojen: „Přes všechny kompromisy byla podstata navržené Ústavy

pro Evropu zachována.“ Jeho pocity sdílí, téměř stejnými slovy, i sám předseda Evropského parlamentu, Hans-Gert Pöttering: „Podstata evropské Ústavy zůstala.“

Tolik evropští politici. A co státníci? Jose Zapatero, španělský premiér: „Většina Evropské ústavy je obsažena v nové smlouvě.“ Irský premiér Bertie Ahern tu většinu odhaduje na 90 procent. A dokonce i samotné Angele Merkelové, unavené dlouhým a obtížným jednáním, po summitu uklouzlo: „Zásadní

Evropský summit je podvodem na evropských občanech a podloudným ozkříšením Ústavní smlouvy zbavené symbolů.

části Ústavy se podařilo udržet.“ Žádný pláč a skřípění zubů mezi stoupenci evropské ústavy.

Křížení ústavy

Komentátor Financial Times Gideon Rachman popisuje víkendové jednání takto: „Evropští státníci začali pracovat s textem ústavní smlouvy. Potom, po dlouhé hodiny, přidávali nekonečné množství poznámek pod čarou, odkazů, protokolů, vyjasnění, která se stala důležitějšími než původní text.“

„Výsledek,“ napsal Rachman, „je téměř nemožné číst, tím méně mu rozumět. A je to úmyslné. Mnoho se stalo na tomto summitu. Ale pravděpodobně nejdůležitější je to, že se Evropská unie s konečnou platností vzdala myšlenky, že chce, aby obyčejní Evropané chápali, co se děje.“ Nikdy bych nevěřil, že to jednou budu muset říci, ale Jo Leinen nelhal. Má pravdu, Ústava je zpět. Když to nešlo dveřmi, vrátila se oknem.

A abych nevynechal jiného významného evropského státníka, Jiří Paroubek oznámil, že i česká sociální demokracie podporuje a vítá výsledky bruselského summitu. Jen se mu nelíbí, že si jeho výsledky přisvojuje ODS a Mirek Topolánek. A nikdy bych nevě-

PŘEDPLATNÉ CEPU

Nejjednodušší způsob, jak za výhodnou cenu dostávat pravidelně Newsletter, sborníky CEPu a pozvánky na semináře

BLIŽŠÍ INFORMACE NA:

www.cepin.cz • tel. 222 192 406

řil, že to jednou budu muset říci, ale i Jiří Paroubek má tentokrát pravdu. Mně se to také nelíbí. Nelíbí se mi výsledek bruselského summitu a nelíbí se mi, že se ODS a Mirek Topolánek k výsledkům tak hrdě hlásí.

Já se v hodnocení summitu připojuji k těm (a po několika hodinách strávených nad evropským tiskem mohou oprávněně říci, že jich není málo), kdo považují tento evropský summit za podvod na evropských občanech, za podloudné vzkríšení Ústavní smlouvy zbařených symbolů.

Co říká šťastný irský premiér Ahern v rozhovoru ve včerejších Irish Times? „Záleželo nám víc na ochraně podstaty ústavy, a čím víc se debata točila kolem vlajky a symbolismu a Beethovena a toho všeho, tím jsme byli spokojenější...“ „Nikdy se nepřestanu divit, co může některé lidi uspokojit.“ „Bylo fascinující tam sedět a slyšet, jak se vše může změnit odstraněním symbolů. Vyhodili jsme Beethovena, vyhodili jsme vlajku a vyhodili jsme článek 8. Nemyslím, že na tom záleží. Ale když je to pro ně tak důležité, je to z ústavy venku.“

Ústavní podvod

Nová smlouva není nic jiného než přepis Ústavní smlouvy s malými změnami. Kde byli naši „šerpové“? Proč Jan Zahradil nekřičel? Nebyl nikdo informován o tom, co se připravuje? Ten dokument obsahuje tolik detailů, tolik složitých, a přesto přesných odkazů, že to nemohla být práce několika posledních dnů.

Smlouva vlastně vrací vše, co obsahoval návrh Ústavní smlouvy pro Evropu, s malými odchylkami a malinko změněnou dikcí. Mluvílo se o „minimální smlouvě“, o nějakém krátkém dokumentu. Ale v tom krátkém dokumentu jsou desítky odkazů na text Ústavní smlouvy, dokonce s přesnými čísly odstavců. A vlastní text je jen souhrnem malých odchylek od textu Ústavní smlouvy. Není to vůbec nový dokument!

Dokonce se to v textu přiznává: 5. Článek 1 reformní smlouvy bude obsahovat změny stávající Smlouvy o EU. *Není-li v tomto mandátu uvedeno jinak, zůstává znění stávající Smlouvy beze změn.* A v mandátu to je. Udělali to tak šikovně, že veřejnost vůbec netuší, že ta nová smlouva v sobě obsahu-

je celou starou Ústavní smlouvou!

4. Pokud jde o obsah změn stávajících Smluv, nové prvky vyplývající z mezivládní konference z roku 2004 budou začleněny do Smlouvy o EU a Smlouvy o fungování Unie, jak je uvedeno v tomto mandátu. Úpravy těchto nových prvků, provedené na základě konzultací s členskými státy uskutečněných v průběhu uplynulých šest měsíců, jsou jasně uvedeny níže. Týkají se zejména příslušných pravomocí EU a členských států a jejich vymezení, zvláštní povahy společné zahraniční a bezpečnostní politiky, posílené úlohy vnitrostátních parlamentů, postavení Listiny základních práv a mechanismu v oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech, který členským státům umožní pokračovat v další práci na určitém aktu, zatímco jiným umožní neúčastnit se.

Touto metodou bych dokázal napsat zcela „novou a krátkou“ Ústavu České republiky o dvou větách, které by zněly: „Funkce ministra zahraničních věcí se tímto ruší, a zavádí se nová funkce Šéfa diplomacie se stejnými pravomocemi. Stávající Ústava

České republiky je po zapracování této změny začleněna do této Nové Ústavy.“ Ano, je to podvod. Starý návrh byl alespoň dost dlouho přístupný pro diskusi, i když se jí tehdejší vláda vyhýbala. Každý měl, pokud uměl číst, i když jen malou, tak přece šanci se k tomu vyslovit. Tato vláda nám tu šanci nedala. Nechci slyšet slova o „vítězství a úspěchu“.

Co bych chtěl od této vlády slyšet, je: „Tento dokument je výstupem z jednání o základním pracovním materiálu pro novou reformní evropskou smlouvu. Obsahuje téměř celou Ústavní smlouvu. Jaká bude forma konečné smlouvy bude záležet na výsledcích obtížných jednání, do kterých vstupujeme bez siláckých deklamací, bez předstírání, že už jsme vyhráli nebo obhájili vše, co jsme pro zájmy našich občanů a naší země vyhrát a obhájit chtěli. Bude to těžké, bude to stát mnoho úsilí, mnoho kompromisů a mnoho času. Budeme pro vás dělat vše, co bude možné, budeme pro vás chtít dosáhnout, co bude realisticky dosažitelné. A budeme s vámi hrát na rovinu a budeme vás informovat, jak jen to bude možné, přesně a pravdivě.“ ■

NABÍZÍME

CEP nabízí sborník č. 56/2007 „Euro – dřívě nebo později“, do něhož přispěli **Stanislava Janáčková, Viktor Kotlán, Miroslav Singer, Václav Klaus, Jan Skopeczek a Petr Mach** (editor sborníku). Předmluvu ke sborníku napsal prezident **Václav Klaus**.

Cena: 50 Kč, 92 stran.

CEP nabízí esej **Václava Klause** „Co je evropeismus?“, (Praha, 2006), který se zabývá dominantní ideologií současné Evropy. Evropeismus charakterizuje autor jako konglomerát idejí, analyzuje základní strukturu evropeismu a rozebírá jeho tvůrce a nositele.

Cena: 10 Kč, 20 stran.

objednávky na www.cepin.cz • tel. 222 192 406 • e-mail: cep@cepin.cz

Skleníkový efekt – nepříjemné pravdy

Ladislav Kurc

Vysoká škola chemicko-technologická

Při nedávném setkání s absolventy Vysoké školy chemicko-technologické, tedy s inženýry, kteří mají odborné vzdělání k porozumění skleníkovému efektu, se ukázalo, že přejímají mediálně používané vysvětlení tohoto jevu. Uvádějí, že skleníkové plyny odrážejí nebo pohlcují část záření směřující od Země do vesmíru a tato část záření ohřívá zemský povrch nebo atmosféru.

Je-li i odbornou veřejností mylně vnímán skleníkový efekt, je položen základ pokřivenému vnímání globálního oteplování. Skleníkový efekt je objasňován účelově a jeho význam je nadhodnocován, např. tvrzením, že s rostoucím obsahem skleníkových plynů v atmosféře se úměrně posiluje jeho účinek. Z této falešné představy se pak zdá oxid uhličitý jako nejvýznamnější přispěvatel ke změně klimatu.

Zavádějící představa o skleníkovém efektu, která je evokována již nešťastným názvem tohoto jevu „skleníkový“, je díky své jednoduchosti úspěšně šířena. Simplifikace však znemožňuje realistické vnímání problému globálního oteplování. Dává občanům pouze možnost přiklonit se k jednomu ze dvou protichůdných proudů. Jedna názorová strana sebe vymezuje jako zachránce lidstva, přicházející v hodině dvanácté s odvrácením apokalypsy a má z tohoto důvodu řadu sympatizantů (sám bych se k nim přidal, shledal-li bych argumenty pravdivými).

Většině z nich uniká skutečnost, že svým postojem podporují maření nepředstavitelných hodnot pod státním a mezinárodním dirigismem. Jestliže jsme všichni vedeni do situace, kdy každý bude přispívat nemalými prostředky na odvrácení klimatické fikce, je prospěšné bez politického a emočního zabarvení porozumět hlavnímu nástroji manipulace – skleníkovému jevu.

Skleníkový efekt

Princip skleníkového efektu není zvláště složitý. Molekuly některých plynů v atmosféře absorbují určitou část infračerveného záření a tím současně absorbují energii tohoto záření. Té se zbaví emisí (vyzářením) záření s větší vlnovou délkou, šířící se všemi směry od molekuly skleníkového plynu. Část nového záření tedy putuje zpátky k povrchu Země, je to ale záření jiné kvality s jinou vlnovou délkou.

*Skleníkový efekt je
objasňován účelově
a jeho význam je
nahodnocován.*

Aby plyn měl tzv. skleníkovou funkci, nesmí absorbovat krátkovlnné sluneční záření dopadající na Zemi, ale pouze dlouhovlnné (infračervené) záření, které vzniká ze slunečního záření na zemském povrchu. Každý skleníkový plyn absorbuje z širokého spektra záření směřujícího do kosmu jen část. Záření s určitými vlnovými délkami, které skleníkový plyn absorbuje, je označováno jako jeho absorpční okno. Interakcí záření pouze těchto vlnových délek (vlnových délek absorpčního okna) s daným plynem může vznikat skleníkový jev. Absorpční okna jsou pro každý plyn odlišná, mohou se ale překrývat a záření o určitých vlnových délkách se může skleníkovými plyny ze spektra zcela odstranit.

Modelováním přeměn slunečního záření v atmosféře a na zemském povrchu došli chemici k závěru, že tzv. absorpční okno oxidu uhličitého je téměř vyčerpáno. Jestliže stávající atmosféra absorbuje téměř veškeré záření, které může absorbovat oxid uhličitý, další zvyšování koncentrace tohoto plynu v atmosféře již ovlivňuje skleníkový efekt nevýznamně. Jinými slovy zvyšování koncentrace oxidu uhličitého

v atmosféře je z pohledu globálního oteplování marginální. Tuto skutečnost však klimatické modely ignorují.

To samozřejmě neznamená popření existence skleníkového efektu. Bez něj by teplota na Zemi byla v průměru o 33 °C nižší. Vytváří jej z 50 až 80 % vodní pára v atmosféře. Kromě oxidu uhličitého jsou dalšími významnějšími skleníkovými plyny metan (je hlavní složkou bioplynu a zemního plynu) a oxid dusný. Do výčtu je dobré zařadit i syntetické plyny v atmosféře, například jedna molekula fluoridu sírového má potenciál skleníkového efektu odpovídající potenciálu asi deseti tisíc molekul oxidu uhličitého. Už pouze z této hodnoty je patrný obrovský rozdíl mezi jednotlivými plyny.

Vytváření vlastního názoru je podmíněno určitými znalostmi. Neznalost veřejnosti je v tomto případě velmi často zneužívána. Znalost tohoto jevu umožňuje porozumět různosti jednotlivých skleníkových plynů. Je neproduktivní soustředit se na omezení emisí oxidu uhličitého.

Skleníkový efekt neroste se stoupající koncentrací skleníkového plynu ani lineárně, ani neomezeně. Při určité koncentraci skleníkového plynu v atmosféře se vyčerpá záření s vlnovými délkami jeho absorpčního okna a proto další růst koncentrace plynu neovlivňuje skleníkový efekt.

Nepříjemná pravda

Rozšířená povrchní představa, že skleníkové plyny zamezují infračervenému záření opustit atmosféru, nahrává apokalyptickým vizím ohřívání planety. Tuto „nahrávku“ rozpracoval Al Gore ve filmu „Nepříjemná pravda“, který byl letos oceněn Oscarem.

Skleníkový efekt je ve filmu objasňován tak, aby výklad posloužil záměru autora. Ten jej charakterizuje takto: „Sluneční záření přichází na Zemi a zahřívá ji. Jeho část je potom vyzářena zpět do vesmíru ve formě infračerveného záření. Část tohoto infračerveného záření je zachycena

na touto vrstvou a zůstává uvnitř atmosféry.“ Představa Al Gorea, že se záření v atmosféře zachycuje, tedy jakoby akumuluje, je výrazem nepochopení zákona zachování energie. Takový výklad se týká jen první poloviny jevu (absorpce záření) a neříká nic o jeho podstatě, o dalším „osudu“ absorbované energie.

Ve filmu se Al Gore situuje do role moudrého a zodpovědného odborníka. Vytváření zdání odbornosti má zvýšit věrohodnost dokumentu. Scénárista a hlavní postava několikrát ve filmu zdůrazňuje své univerzitní vzdělání, při vysvětlování skleníkového jevu jej však zaprel ještě jednou. Citace překladu: „Problém ale je, že tenká vrstva atmosféry neustále nabývá na objemu v důsledku znečišťování. A čím silnější ta vrstva je, tím více infračerveného záření je zachycena

*Zvyšování koncentrace
oxidu uhličitého
v atmosféře je z pohledu
globálního oteplování
marginální.*

no. Tím se celá atmosféra zahřívá. To je princip globálního oteplování.“

Je nutné dodat: To je zcela smyšlený a chybný princip globálního oteplování. Snad každý maturant se setkal se stavovou rovnicí plynu, z které vyplývá, že objem jednoho molu jakéhokoliv plynu je shodný. To znamená, že vznikne-li spálením uhlí z jednoho molu kyslíku jeden mol oxidu uhličitého (dle Al Gorea znečištění), objem atmosféry se nezměnil ani o mililitr. Při vzniku skleníkového plynu oxidu dusného se dokonce objem atmosféry snižuje, jedná se však o zcela nepatrné změny objemu, které nemohou mít globální dopady.

Někdy se podsouvá účastníkům Mezivládního panelu pro klimatické změny (IPCC), že pracují na politickou objednávku. O tom lze jen spekulovat. Za ČR se jednání IPCC účastní Jan Pretel, ve-

doucí oddělení změny klimatu, Českého hydrometeorologického ústavu. Tento klimatolog také zpracoval exkluzivně pro ČEZ a.s. odborný komentář filmu „Nepříjemná pravda“ (www.cez.cz). Zatímco objasnění skleníkového efektu ve filmu lze označit z výše uvedených důvodů za

Představa Ala Gorea, že se záření v atmosféře zachycuje, tedy jakoby akumuluje, je výrazem nepochopení zákona zachování energie.

scestné, Jan Pretel se vyjadřuje opačně. Uvádí „Al Gore velmi názorně popisuje funkci skleníkového efektu i zesilujících účinků emisí skleníkových plynů.“ Nelze předpokládat, že by Jan Pretel neznal princip skleníkového efektu. Důvody, proč pochvaluje zavádějící až smyšlený výklad Ala Gorea, lze těžko odhadnout.

Skutečnost versus mediální obraz

Informování široké veřejnosti o globálních problémech lidstva je záslužné, mělo by být ale vyvážené. Téma klimatických změn je dosud odborně nezralé, což je zamlčováno. Veřejnosti jsou podávány neúplné informace a hypotézy jsou vydávány za prokázané teorie. Přitom jsou používány termíny, jejichž význam většina veřejnosti chápe jen intuitivně a značně zkráceně (např. skleníkový efekt, skleníkové plyny, funkce oxidu uhličitého v atmosféře atd.).

Je potřebné přiznat, že téma změny klimatu se dostalo z vědecké úrovně na úroveň politickou, a především masmediální, předčasně. Deficit věrohodných vědeckých závěrů, o něž by se mohla opřít veřejnost i politici, umožňuje extrapolaci vybraných jednotlivostí vytvářet mediálně působivé obrazy. Například často jsou uváděny jako důkaz účinku oxidu uhličitého na oteplování planety křivky zachycující koncentraci oxidu uhličitého a teplotu za období 600 tisíc let. Během tohoto období se několikrát ve shodné periodě měnila koncent-

race oxidu uhličitého v intervalu 180–280 ppm a teplota v rozsahu 10 °C.

Tyto křivky jsou však důkazem opačného tvrzení. Vždyť koncentrace oxidu uhličitého za posledních 150 let stoupla o dalších 100 ppm (na 380 ppm), ale teplota se změnila jen o 1 °C. Přesto, že současná realita je experimentálním důkazem neexistence vztahu příčina (růst koncentrace CO₂) – následek (oteplení), jsou tyto křivky stále na předním místě arzenálu zajišťujícího závratné investice do snižování emisí oxidu uhličitého z fosilních zdrojů.

Hurá bioenergie

Příkladem ukvapených politických rozhodnutí bez odborného posouzení, je legislativně zakotvené plošné míchání biosložek do motorových paliv. Opatření je opět zdůvodněno bojem se skleníkovým efektem a má snížit emise oxidu uhličitého pocházejícího z fosilních zdrojů. Do nafty bude postupně přimícháváno více a více metylesteru řepkového oleje. Při pěstování řepky však vzniká významné množství oxidu dusného, který je třístokrát účinnější skleníkový plyn než oxid uhličitý. Existují práce, které komplexně porovnávají příspěvek ropné a bio nafty ke skleníkovému efektu a dochází k závěru, že příspěvek bionafty je srovnatelný až vyšší než ropné nafty. Tyto práce navíc nepočítají s tím, že by absorpční okno oxidu uhličitého bylo vyčerpáno.

Současné miliardové investice věnované na pořízení nových lihovarů jsou vyvolány jistotou odběru etanolu, který bude přimícháván do benzínu. Rovněž toto rozhodnutí nebylo opřeno o seriózní argumenty. Chybí mu bilance srovnávající energii potřebnou na výrobu bioetanolu a v tomto produktu obsaženou. Odborné odhady uvádějí, že v českých klimatických podmínkách je tato bilance zhruba vyrovnaná. To znamená, že na výrobu jednotkového množství bioenergie ukryté v bioetanolu se spotřebuje jednotkové množství energie z fosilních paliv.

Nehledě na možný zanedba-

teľný vliv oxidu uhličitého na skleníkový efekt je možné označit povinné míchání etanolu do benzínu jako rafinovaný příspěvek zákonodárců ke zvýšení HDP. Automobilista, který bude platit vyšší cenu za „ekologický“ benzín, se však může cítit podveden neboť dražší palivo vyprodukuje stejné množství fosilního oxidu uhličitého, jako „neekologický“ benzín. Útěchou mu může být pocit, že přispěje k vyšší zaměstnanosti v zemědělství, pouze nebude jasné zda v ČR nebo v Brazílii.

Nic nelze namítat proti došavadnímu odčerpávání zemědělské nadprodukce jejím nepotravinářským využitím. Avšak nesystémová glorifikace bioenergie, která se nově promítla do legislativy, vyjímá biosložky motorových paliv z tržních vztahů. Společensky nepřijatelné spalování obilí je alternováno po-

Veřejnosti jsou podávány neúplné informace a hypotézy jsou vydávány za prokázané teorie.

vinným spalováním biolihu vyrobeného z obilí, bez ohledu na tržní cenu této základní zemědělské komodity.

Zákonodárci paradoxně nadřadili získávání bioenergií potravinářské funkci zemědělství. Postupně povinné zvyšování obsahu biosložek v motorových palivech s nadsázkou staví potravinářský sektor do role zpracovatele nadprodukce bioenergetického zemědělství. Nejprve se musí zabezpečit zákonem předepsaný obsah biosložek v motorových palivech a teprve zbývající zemědělská produkce je k dispozici potravinářství.

Jestliže se v minulosti zvyšovala cena potravin, byl to důsledek nedostatku – neúrody, vyvolané nepředvídatelným počasím. Jestliže v dohledné budoucnosti dojde na potravinovém trhu k podobnému zvýšení ceny, bude to spojeno s předvídatelnými důsledky určitých rozhodnutí. Ta se zaštiťují doporučením dvou tisíc vědců – klimatologů. Přesto rozhodnutí nejsou příliš promyšlená.

Podíl biosložek v motorových palivech se bude v celé EU zvyšovat naplánovaným tempem bez ohledu na klimatické podmínky (v polárních oblastech stejně jako ve středomoří), bez ohledu na výkyvy počasí (každý sedlák ví, že významně ovlivňuje úrodu) a bez ohledu na varování, že pro produkci bioenergie není dostatek půdy. Důsledky tohoto modelu státem organizovaného boje proti skleníkovému efektu se naplno projeví v posledním období v severní Americe. Ceny surovin pro výrobu bioetanolu (pšenice a kukuřice) dramaticky stouply, například základní potravina mexického obyvatelstva tortila se zdražila na trojnásobek. Zásah do tržních vztahů vyvolal větší cenové turbulence nežli nepředvídatelné počasí v období neúrody.

Příroda nekončí 100 km nad zemí

Díky mediální chytlavosti jsou práce podporující hypotézu o zásadním vlivu člověka na oteplování opakovaně zdůrazňovány. Existují však i jiná vědecká zjištění. Například skupina, kterou vede S. K. Solanki z německé obdoby naší akademie věd, zrekonstruovala na základě přesného stanovení obsahu kosmogenických prvků, sluneční aktivitu v průběhu posledních 11 tisíc let.

Vědci uvádějí, že z tohoto časového úseku je současná sluneční aktivita nejvyšší a navíc délka období vysoké aktivity je výjimečně dlouhá. Mimořádná perioda trvá již sedmdesát let, přičemž poslední tři dekády je aktivita Slunce vůbec nejvyšší. Protože platí okřídlené pravidlo „příroda se chová obvykle obvykle“, v případě nadprůměrně dlouhého a intenzivního období sluneční aktivity se tedy zvyšuje pravděpodobnost ukončení současné periody přirozeného oteplování planety.

Vyvrácení či zpochybnění zde uvedených odborných argumentů se autor tohoto textu snažil nalézt v materiálech IPCC. Buď hledal nedostatečně, neboť na zpochybnění nenarazil, nebo se jedná o „nepříjemnou pravdu“? ■

CENTRALIZACE AZYLOVÉ POLITIKY

Lukáš Petřík

šéfredaktor www.EUportal.cz

Franco Frattini představil 6. června jménem Evropské komise návrh, dle něhož by se měla centralizovat imigrační a azylová politika v Evropské unii. V jednotlivých státech totiž zatím platí různá pravidla pro poskytnutí azylu a imigranti se stěhují za lepšími podmínkami. Státy, které poskytují azylantům výhodnější podmínky, jsou pak jimi přehlceny. Je to de facto opačný efekt daňové konkurence, protože nízké daně vedou k pozitivnímu přílivu kapitálu, zatímco vysoké sociální dávky pro imigranty vedou k vysoké imigraci přistěhovalců.

Přerozdělování populace

Záměrem návrhu Evropské unie je de facto přerozdělovat azylanty do různých členských zemí EU, protože státy jako Francie, Německo či Británie po evidentním selhání politiky multikulturalismu, politické korektnosti a masové imigrace jsou jimi již dosti nabaženy a především zahlceny. V zájmu těchto států je totiž přenášet své problémy s nepřizpůsobivými imigranty pod záminkou „solidarity mezi státy“ především na nové členské země, které zatím neprovozují sebevražednou imigrační politiku.

Stávající imigrační politika v některých západních státech Evropy vede k tomu, že imigrantské komunity přebírají celá města, začínají uplatňovat své zvyklosti jako právo šaría a prostřednictvím demografické exploze své populace, a tím pádem i zvýšením vlivu imigrantského elektorátu, se pokouší díky volební proceduře zaverzovat demokratické hodnoty. Existuje zde podobná snaha, která byla úspěšná v Německu třicátých let: demo-

kratickou procedurou byla zrušena ústavní demokracie jako způsob vlády a nastolena vláda totalitní NSDAP.

V západních státech postupně dochází k tomu, že z původních rodilých občanů těchto států se stávají občané druhé kategorie, kteří musí ustupovat díky politické korektnosti zájmům a požadavkům imigrantů. Z Británie se tak postupně stává Nový Pákistán, z Německa Nové Turecko a z Francie Nová Arábie. Díky ultralevicové ideologii multikulturalismu je zde naprosto převrácena logická zásada, která praví, že by se nově příchozí měl přizpůsobit hostitelské zemi a jejím zákonům a tradicím, a ne naopak.

Islamizace Evropy

Velmi znepokojivým je také především Francouzi iniciovaný a podporovaný projekt *Eurábie*, který popsala ve své stejnojmenné knize egyptsko-židovská autorka Bat Ye'or (u nás tuto knihu příznivě recenzovali Benjamin Kuras a Josef Mlejnek). Tato kniha pojednává o politice elit evropského společenství, která vede k cílené islamizaci Evropy prostřednictvím masové imigrace a politiky multikulturalismu. To vše výměnou za to, že islámské země podporují Francouzi prosazovanou antiamerickou politiku Evropské unie a stabilně do-dávají Evropě ropu.

V souvislosti s členstvím České republiky v schengenském systému a snahami EU centralizovat imigrační politiku, je tedy nutně ohrožen i tzv. *societální* čili společenský sektor bezpečnosti České republiky. V případě, že by Evropská unie nařídila České republice přijímat imigranty, zvyšuje se pro Českou republiku nebezpečí terorismu či etnických konfliktů a se sna-

hou imigrantů zavádět své zvyklosti, jak k tomu již dochází v západní Evropě, může být ohroženo i liberálně demokratické státní zřízení.

Historie již několikrát ukázala, že pokud na území státu nacházejí občané, kteří sice oficiálními občany státu jsou, ale necítí se být příslušníky politického národa (např. příslušníci etnické či jiné menšiny atd.) a necítí loajalitu k zemi a státu, může to znamenat pro stát velké bezpečnostní riziko, možnost rozpadu nebo vnějšího vměšování. Toto se ukázalo v případě sudetských Němců, kdy se zdánlivě vnitřní záležitost státu, stala otázkou zahraniční.

Podobné problémy může v současnosti vyvolat masová imigrace a multikulturalismus, protože nově příchozí přistěhovalci z diametrálně odlišných civilizačních okruhů mají problémy stát se loajálními příslušníky politického národa, jak ukázaly např. bombové útoky v londýnském metru a reakce muslimských imigrantů na papežův projev či karikatury proroka Mohameda.

Byrokratická nadvláda

Centralizace azylové politiky je samozřejmě i v zájmu nedemokratické byrokratické nadvlády bruselských úředníků, kteří zvyšují svou

moc na úkor demokratické kontroly občanů v členských státech, kteří by po neblahých zkušenostech s imigranty příliv nových imigračních vln vůbec nepřipustili.

Společně se vstupem České republiky do schengenského systému a tlakem z Bruselu na sjednocování sociálních politik hrozí, že imigranti již nebudou zůstávat v západních zemích štědrých na sociální dávky, ale díky tomu, že jim budou stejné dávky zaručeny ve všech členských státech EU, se budou stěhovat i do nových členských států jako Česká republika. Navíc, pokud budou pro jednotlivé země určeny díky zásadě „solidarity“ kvóty, není vůbec šance se negativnímu fenoménu masové imigrace vyhnout.

Stojí nám volný pohyb osob a členství v Evropské unii a v schengenském systému za to, abychom ztratili postupně kontrolu nad tím, kdo se na našem území nachází a kdo zde bude žít? Chceme, aby Českou republiku ovládli imigranti z nám nepřátelských civilizačních okruhů, stejně jako se to stane zhruba za čtyřicet let v některých západoevropských státech? Chceme, aby se základním ústavním principem České republiky a Evropy stalo právo šaría? ■

NABÍZÍME

CEP nabízí sborník číslo 42/2005 „Krach evropské ústavy“, do něhož přispěli **Anthony Coughlan, Jan Rokita, Mirek Topolánek, Václav Klaus, Jiří Weigl, Martin Hanus, Petra Kuchyňková, Lukáš Petřík, Ondřej Šrámek, Jiří Zahrádka, Jiří Brodský, Petr Mach, Michal Petřík a Marek Loužek.** Předmluvu k publikaci napsal prezident **Václav Klaus.**

Cena: 50 Kč, 103 stran.

**objednávky na www.cepin.cz
tel. 222 192 406 • e-mail: cep@cepin.cz**